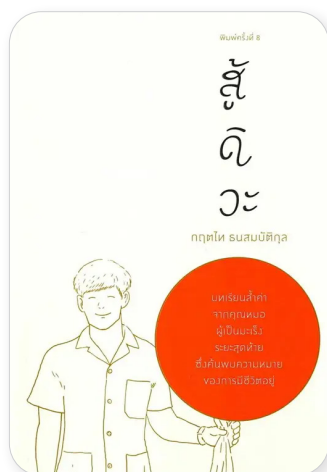

“สู่ติวะ”

ผู้เขียน : นายแพทย์กฤตไท ธนสมบัติกุล

ISBN 978-6167-942-91-9

จำนวนหน้า 200 หน้า / ราคา 165 บาท

บทวิจารณ์โดย : ผศ.ดร.ปิยะธิดา ปัญญา

นายแพทย์กฤตไท ธนสมบัติกุล เป็นอาจารย์หมอสาขาระบาดวิทยาคลินิกและสถิติศาสตร์ ที่คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร เรียนต่อเฉพาะทางสาขา เวชศาสตร์ครอบครัว และจบการศึกษาปริญญาโทวิทยาการข้อมูล อีกทั้งยังมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนต่อในระดับปริญญาเอก อีกด้วย ผู้เขียนเป็นผู้ที่รักการออกกำลังกาย และผู้เขียนเป็นผู้ที่ชอบเล่าเรื่อง ชอบสอน ชอบอธิบาย ชอบเขียน ชอบถ่ายทอด ความรู้ และหนึ่งในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่สำคัญในชีวิต หนังสือเล่มนี้จึงเป็นอีกเล่มหนึ่ง และเล่มสุดท้ายของผู้เขียนที่ได้ตั้งใจเขียน เพื่อให้ข้อคิดต่าง ๆ แก่ผู้อ่าน

หนังสือ **“สู่ติวะ”** เป็นผลงานที่รวบรวมมาจากเพจ สู่ติวะ ที่ได้เขียนตั้งใจแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อ่าน ที่อาจเป็นประโยชน์ต่ออีกหลายๆ คน ที่กำลังเผชิญกับโรคร้าย และเหลือเวลาแห่งชีวิตไม่มากนัก และเขาก็เลือกที่จะมีความสุข และ สู่ไปกับโรคร้าย ที่ไม่มีโอกาสที่เขาจะชนะมันได้เลย หนังสือเล่มนี้ คงจะเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้อ่าน ที่อาจท้อแท้ หดห้วง หดกำลังใจ ได้ลุกขึ้นมา สู่ติวะ บนเส้นทางของตนเอง ให้สามารถอยู่กับมันได้ อย่างมีความสุขต่อไป

หนังสือ **“สู่ติวะ”** เป็นหนังสือที่ประกอบไปด้วยสาระที่เชื่อมต่อกันถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นของผู้เขียน ที่กำลังป่วยเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ในขณะที่เขียนหนังสือเล่มนี้ ที่นับว่าเป็นบทเรียนที่ล้ำค่า และค้นพบความหมายของการมีชีวิต อยู่ ... ว่า คนเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร

ผู้เขียนได้นำเสนอเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการเป็นมะเร็ง และการรักษา และเวลาที่จะสามารถมีชีวิตอยู่รอด ในเชิง หลักวิชา ผู้เขียนได้รับการรักษาตามหลักการแพทย์ และร่างกายของเขาตอบสนองต่อการรักษาเป็นอย่างดี และอาการไม่กำเริบ หรือเรียกว่า คุณโรคได้ และมีชีวิตอยู่ได้ถึงหกเดือน นั้นหมายความว่า เขากลายเป็นคนครึ่งหนึ่งที่รอดชีวิตเกินกว่าหกเดือน แต่อย่างไรก็ตาม จากสถิติที่ค้นพบจากงานวิจัย ก็ไม่สามารถระบุได้เช่นกันว่า ชีวิตหลังหกเดือนจากนี้จะเป็นเช่นไร โรคจะสงบ อีกนานสักแค่ไหน อาจเป็นหลายวัน หลายเดือน หลายปี ทุกอย่างล้วนเป็นไปได้

ผู้เขียนนับเป็นคนหนึ่งที่มีชีวิตที่ดีมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็น เรื่องการเรียน การทำงาน และครอบครัว ในขณะที่ ชีวิตกำลังเริ่มต้นด้วยดี เรียนจบแพทย์ เป็นอาจารย์แพทย์ เรียนต่อเฉพาะทาง และ เรียนจบปริญญาโท และกำลังสอบเข้าเรียน ปริญญาเอก มีแผนว่าจะแต่งงาน มีบ้าน สร้างครอบครัว และแล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อเขาเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย และลูกสามไปยังสมอง มีก้อนที่สมองหลายจุด แต่โชคยังเข้าข้างเขาอยู่บ้าง ที่ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะทำให้เขาเสียการทรงตัว และเป็นอัมพาตได้

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประเทศไทย

Assistant Professor, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

ด้วยอาชีพหมอที่ต้องรักษาผู้ป่วย เขามีความภูมิใจมากที่ได้ทำงานที่ตนเองอยากทำ งานที่มีคุณค่ากับผู้อื่น งานที่ได้ทำกับคนมีคุณภาพ ได้เรียนรู้ แลกเปลี่ยน ซึ่งกันและกัน พร้อมสนับสนุนและเติบโตไปด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นหัวหน้า รุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อน ๆ และทีมบุคลากรทางการแพทย์ ผู้เขียนเป็นแพทย์ที่คน ๆ หนึ่งที่ได้นั่งลงข้างๆ คนไข้ และทำให้คนไข้รู้สึกได้ว่า โชคดีจังที่ได้เจอหมอคนนี้ แต่โอกาสนั้นคงไม่มีอีกแล้ว เพราะหลังจากที่ป่วย เขาก็อยากใช้ชีวิตที่เหลืออยู่กับครอบครัว กับคนที่รัก และจากเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างทำให้ผู้เขียนได้คิดว่าหลาย ๆ อย่างที่เป็นอดีต เราไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้ จึงควรปล่อยวางอดีต และอยู่กับปัจจุบันตรงหน้า ไม่ต้องไปคิดว่า มันเกิดขึ้นเพราะอะไร แต่มันเกิดขึ้นแล้ว ต้องยอมรับมัน และไปกันต่อ

หลาย ๆ คนที่ประสบกับโรคร้าย หรือเจอกับปัญหาชีวิตต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความทุกข์กาย ทุกข์ใจ อาจจะคิดว่า ทำไมต้องเป็นเรา ทำไมเราถึงโชคร้ายอย่างนี้ นั่นเป็นความคิดที่มองตัวเองเป็นเหยื่อ และกำลังปฏิเสธความจริงตรงหน้า ความคิดเช่นนั้น นอกจากจะไม่ทำอะไรให้ดีขึ้นแล้ว ยังทำให้สภาพจิตใจและความหวังในชีวิตลดลงด้วย การที่ผู้เขียนได้เผชิญกับโรคร้ายที่สร้างความทุกข์ ทรมานให้กับร่างกาย แต่ในขณะเดียวกัน ก็มีครอบครัว เพื่อน ๆ ที่ให้กำลังใจต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนกำลังมองว่า การมองสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนั้น นับเป็น “ของขวัญ” กล่าวคือ แทนที่จะมองสิ่งที่ขาดหายไป แต่ควรเลือกมองสิ่งที่มีอยู่ และมีความสุขกับมัน เพราะทุกช่วงเวลาล้วนสำคัญ ทุกวันมีความหมาย และทุกนาทีคือโอกาส โอกาสที่ทุกคนสามารถมองเห็นอยู่ตรงหน้า แล้วตัดสินใจว่า จะเป็นเหยื่อ หรือ ผู้ชนะ เลือกที่จะยอมรับสิ่งที่เข้ามาในชีวิต และมองมันเป็น “ของขวัญ” ให้ได้ และจะทำให้เราได้ของขวัญที่ดีในชีวิต และใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา ที่มีความสุข

การที่ผู้เขียนรู้อย่างแน่นอนแล้วว่า อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่สามารถชนะโรคร้ายที่เขา กำลังเผชิญอยู่ และตระหนักรู้ว่า เวลาที่เหลืออยู่ของชีวิตมีจำกัด และรับรู้ถึงความโชคร้ายที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้นการใช้เวลาในแต่ละวันไปกับสิ่งสำคัญและใช้ชีวิตให้มีคุณค่าในตอนที่ยังมีโอกาสทำได้ นั้นหมายความว่าแม้ยังมีทางไปต่อ ชีวิตยังไม่จบ ยังมีลมหายใจ...ก็ต่อ**สู้ดิวะ** ซึ่งคำนี้ผู้เขียนจะไม่พูดกับใคร ๆ ที่กำลังทุกข์ หรือ ลำบาก เพราะนัยยะที่คนพูดต้องการให้กำลังใจ แต่อีกนัยยะของคนฟัง อาจจะคิดว่าเท่าที่สู้อยู่ตอนนี้ยังไม่พออีก หรืออย่างไร หลาย ๆ คนอาจตั้งคำถามกับตนเองว่า เราจะอดทนเพื่ออะไร การอยากมีชีวิตอยู่ของแต่ละคน มีเหตุผลที่แตกต่างกันไป สำหรับผู้เขียน ยังอยากใช้ชีวิตอยู่ ใช้เวลากับภรรยาให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และนี่เป็นคำตอบที่สู้ไปทำไม ส่วนท่านผู้อ่านที่อาจตั้งคำถามว่า เราจะสู้ไปทำไม สู้ไปเพื่ออะไร ผู้เขียนมองว่า แต่ละคนมีเหตุผลของตนเองและผู้เขียนหวังว่า ทุกท่านจะสามารถ ค้นพบ เหตุผลในการมีชีวิตอยู่ของตนเอง...จะทำให้ชีวิตมีความหมาย มีพลังกาย พลังใจ ในการต่อสู้ ฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้ ไม่ว่าเวลาที่เหลือจะมากหรือน้อยก็ตาม ทำทุกวินาทีให้มีความหมาย ทุกอย่างที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิตถือเป็นของขวัญที่มีคุณค่าทั้งสิ้น

ทุกคนมีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง ทุกเช้าที่ได้ตื่นขึ้นมา ทุกสิ่งที่ได้มองเห็น ทุกสิ่งที่ได้กิน ทุกสิ่งที่ได้ร่วมกิจกรรม ทุกคนที่ได้พบ เหล่านี้คือสิ่งสำคัญที่สุด ผู้เขียนเล่าว่า ทุกวันที่เขาได้ตื่นขึ้นมา เขาจะตั้งใจใช้ชีวิตของเขาให้เหมือนเป็นวันสุดท้าย เพราะเขาก็ไม่รู้เลยว่า เขาจะมีโอกาสได้ลืมตาขึ้นมาและพบกับทุกสิ่งเหมือนใน ทุกวันหรือไม่ ความหวังของผู้เขียน ณ ตอนนั้น คือ หวังให้โรคร้ายสงบ เพื่อที่จะได้มีชีวิตต่อไป ซึ่งความหวังเป็นสิ่งที่เขามี และผู้เขียนก็ไม่แน่ว่า เพราะมีชีวิตจึงมีความหวัง หรือเพราะมีความหวังจึงมีชีวิต...

หนังสือ **“สู้ดิวะ”** เป็นหนังสือที่ผู้เขียนถ่ายทอดประสบการณ์ แนวคิด รวมถึงการใช้ชีวิตที่เหลืออย่างมีความหมาย ทุกสิ่งที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนับเป็นของขวัญที่มีค่า นอกจากจะได้สาระเกี่ยวกับโรคร้าย แนวทางการรักษา สิ่งที่สำคัญที่ผู้เขียนพยายามสื่อก็คือ หากความเหตุผลของการต่อสู้ให้มีชีวิตต่อให้เจอ แล้วจะทำให้เรามีพลัง ที่จะสู้ และอยู่ต่อไปให้ได้อย่างมีความสุขกับทุกสิ่งที่ต้องเจอ อายุเฉลี่ยของคนทั่วไปจะมีประมาณ 20,000 วัน แต่ผู้เขียนไม่สามารถไปต่อได้ การเกิดมาของมนุษย์ มักต้องการให้คนยอมรับ ต้องการได้รับความชื่นชม ต้องการเสพสุขมากเท่าที่ต้องการ คำถามคือ เราต้องการเช่นนั้นจริง ๆ หรือ... ในทำนองกลับกันคนเราเกิดมา เพื่อทำให้คนอื่นมีความสุข ดังเช่นหนังสือเล่มนี้ ที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นมา เขาเชื่อว่า ถ้าหนังสือเล่มนี้สามารถเป็นแรงบันดาลใจให้คนอ่านแล้วมีความสุขได้ หรือ แม้จะเป็นแค่พลังเล็ก ๆ ให้กับผู้อ่านได้ ผู้เขียนรู้สึกว่าการมีชีวิตเขามีคุณค่า นั้นสะท้อนให้เห็นว่า อย่างน้อยคนเราเกิดมาก็ต้องการทำให้คนอื่นมีความสุข ไม่ใช่หวังแต่ประโยชน์ส่วนตนเพียงอย่างเดียว

นายแพทย์กฤตไท ธนสมบัติกุล ได้ต่อสู้กับโรคร้ายเป็นเวลาประมาณ 1 ปี และเขาก็ได้จากไป ด้วยวัยเพียง 28 ปี ในขณะที่ชีวิตกำลังไปได้สวย และสมบูรณ์แบบที่คนคนหนึ่งจะมีได้ แต่ทุกสิ่งก็จบลงอย่างรวดเร็ว ด้วยการเป็นโรคมะเร็งปอดระยะสุดท้าย แต่ในความโชคร้ายก็มีความโชคดี โดยทั่วไปคนไข้โรคนี้อายุจะเสียชีวิตภายใน 6 เดือน แต่เขาได้ไปต่อ

ในขณะที่เขาลุ้นทุก ๆ วินาทีว่า พรุ่งนี้จะยังคงมีอยู่จริงไหม และเป็นเหตุให้เขาทำทุกอย่างให้มีความสุขในทุก ๆ วันที่เขามีชีวิตอยู่... แล้ว พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในตอนนี้ อาจต้องย้อนกลับไปมองว่าเราทำทุกอย่างให้ดีที่สุด เสมือนวันนี้เป็นวันสุดท้ายของเราแล้ว หรือยัง และทำได้ดีมากน้อยเพียงไร เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียใจกับสิ่งที่ผ่านมา

ข้อคิดก่อนจาก...เกี่ยวกับ “สุติวะ”

“ชีวิตไม่มีความแน่นอน สุดท้ายเราทุกคนก็ต้องตาย จงอยู่กับปัจจุบันใช้ชีวิตแต่ละวันให้เหมือนเป็น วันสุดท้าย ถ้ามีอะไรที่ทำเพื่อคนอื่นได้ ก็แบ่งปันความโชคดีให้เขาบ้าง และไม่ว่าชีวิตจะเลวร้ายแค่ไหน อย่าหมดหวังกับชีวิตเด็ดขาด”

กฤตไท ชนสมบัติกุล

เอกสารอ้างอิง

กฤตไท ชนสมบัติกุล. (2566). สุติวะ (พิมพ์ครั้งที่ 17). คู่มือรัก.